

FOLK OG LAND

NR. 11 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 7. JUNI 1969

LØSSALG KR. 1,50

Løbergsaken: Punkt 4

Er delinnkallelser mobilisering?

En strid om begrepsinnhold kan umulig være historieforfalskning.
Noen betraktninger av Siegfried.

Hvis det som anføres i boken til Hewins om den norske mobilisering i 1940 er historieforfalskning — til og med begått av utgiveren Hans S. Jacobsen! — slik Oslo byrett sier i sin dom i Løbergsaken, så må man ha lov til å spørre hva det så er Oslo byrett selv presterer i nevnte dom.

Det må være åpenbart for enhver uhildet gransker at Hewins og dommer Hougen her snakker om to forskjellige begreper og ettersom dommeren hadde å uttale seg om hvorvidt det var historieforfalskning det Hewins anfører, var det hans simple plikt å klarlegge hva det er Hewins virkelig kritiserer når det gjelder den såkalte norske mobilisering.

I leksikonet SKATTKISTA finner vi denne forklaring på hva mobilisering er: «Mobilisering er innkalling av hær, flåte og flyvåpen til krigsberedskap. Mobiliseringsplanen må være nøye lagt på forhånd.» Av denne forklaring fremgår det klart at det gjelder en innkalling av landets samlede forsvarskrefter og ikke en innkallelse av enkelte avdelinger til forsterkning av en allerede innkalt nøytralitetsvakt. Slike enkeltinnkallelser skjer jo ikke etter en «nøye lagt» mobiliseringsplan.

8. april 1940 var forholdet som kjent at det var innkalt til nøytralitetsvakt endel av de feltbataljoner som regimentene skulle sette opp som en førsteoppsetning ved mobilisering. Hvert regiment skulle sette opp to slike feltbataljoner. Hærordningen bygget som kjent på «en forutseende utenriksledelse» som i tide lot disse feltbataljoner innkalle til dekning av den etterfølgende virkelige mobilisering av hele landets stridsmakt.

Det regjeringen besluttet etter at det tyske angrep mot Norge var begynt, natten til 9. april, var ene og alene å innkalle noen flere feltbataljoner sørpå. Siden det ikke dreiet seg om en virkelig og alminnelig mobilisering, måtte den da foregå ved innkallelser gjennom posten.

«Noen offisiell ordre om full mobilisering gikk aldri ut», skriver Norges forsvarssjef, general Ruge.

La oss se litt på hva generalstabssjefen, obert Rasmus Hatledal sa som vitne i saken mot Quisling (Straffesaken side 161 og flg.)

Aktor: Det var altså ikke en alminnelig mobilisering?

Hatledal: Nei, en såkalt «delvis mobilisering».

Aktor: Og det var også en såkalt «stille mobilisering»?

Hatledal: Ja, en «delvis mobilisering» må alltid foregå som «stille mobilisering». Hvis den ikke er stille, så vet ikke de forskjellige soldater om de skal møte eller ikke. De må ha skriftlig ordre om det.

Aktor: Hvor meget var oppsatt på forhånd?

Hatledal: Det kan jeg ikke si i detalj, men for å gi et omtrentlig tall — jeg har gjort et overslag: Inne av hæren ca. 7000 mann her i Sør-Norge — I Nord-Norge var satt opp en feltribrigade, den hadde stått der siden Finnlandskrigene og var fremdeles inne, så jeg antar at også i Nord-Norge var inne ca. 7000 mann.

En legger merke til at også generalstabssjefen her bruker uttrykket «mobilisering» (forøvrig ledet av aktor) om de innkallelser som ble foretatt — også når det

gjaldt innkallelser til vanlig nøytralitetsvakt. Om det er en adekvat militær betegnelse på slike innkallelser tør det vel råde høyst delte meninger om. Og under enhver omstendighet er det ikke slike innkallelser av enkelte avdelinger Hewins mener når han skriver om «mobilisering». Han mener med sitt ordbruk dette å sette hele landets stridsmakt på krigsfot. Og det er langt fra noen historieforfalskning å legge det i begrepet som Hewins gjør.

Men la oss høre litt mere på generalstabssjefen:

Forsvareren: Det var ikke betegnet som noen mobilisering det som var skjedd inntil den dag (9. april).

Hatledal: De var blitt mobilisert forsåvidt som de var innkalt på samme måte som ved mobilisering (!), men det var jo bare 7000 mann her i Sør-Norge. Nøytralitetsvakt var betegnelsen.

Forsvareren: Men den mobilisering som nå ble anordnet, denne delvise og stille mobilisering, hvor mange ville den bety?

Hatledal: Det ville bli et tillegg for avdelingene i Sør-Norge på henimot 25 000.

(Forts. side 7)

Det statsråd Torp «mobiliserte» var vel nærmest en bil til egen flukt. Og slik var det nok med alle de gamle ridderne av det brukne gevær.

Løbergsaken: Punkt 9

Dr. Bjørn Foss og custodia honesta

Av Ralph Hewins.

Begravet i de seks spalter i en helsides artikkel av dr. med. Bjørn Foss (NHS 9.5. 69) om «Frigjøringsdagene 1945» finner jeg følgende utrolige anførsel:

«Det var ikke tale om ærefull avmarsj, eller æresbolig for Quisling.»

Dette er direkte i strid med hva dr. Foss ifølge referat uttalte i Oslo tinghus 8 uker før:

«Det var sjefen for Mil.org. 13, Lorentz Brinch, som instruerte meg om å oppsøke Quisling på Gimle for å anmode ham om å bidra til at det ikke ble skyting. Samtidig skulle jeg tilby Quisling at hvis han overgav seg til hjemmestyrkene, skulle han få bo i en villa på Holmenkollen under Mil.Org.'s beskyttelse, forklarte dr. Foss. — Jeg reiste ut til Gimle og traff der Quisling som satt sammen med sin regjering, minus Jonas Lie og Riisnæs. Tilstede var også Lippestad og Fuglesang. Tilbudet om Holmenkollvillaen skulle gjelde Quisling og hans hustru.» (Dagbladet 15.3. 69 og lignende referater i andre aviser den dag)

På lignende måte uttalte daværende rikspolisjef Sven Arntzen i Oslo Tinghus:

«Quisling-ministeren Lippestad henvendte seg telefonisk om å få fritt leide til et møte med meg på Møllergaten 19. Det gjaldt å forhandle om en 'ærefull avmarsj' av Quisling-ministeriet. Lippestad ble innvilget fritt leide — — —» (Arbeiderbladet 15.3. 69)

Videre er dr. Foss' anførsel i NHS (9.5. 69) direkte i strid med hans erklæring i 1961:

«Jeg har mandat til å tilby Dem (Quisling) og Deres hustru å la dere stille under Hjemmestyrkenes beskyttelse i en villa på Holmenkollen inntil Deres sak kommer opp. De kan ta med Dem alt De trenger til Dem og Deres hustru!» (Side 278 i den offisielle historie «Milorg D 13 i kamp», Ernst G. Mortensens Forlag, Oslo 1961)

Tydeligvis må dr. Foss ta fullstendig feil den ene eller den annen gang: enten ble Quisling tilbudt en «ærefull avmarsj» (custodia honesta) 8. mai 1945 (slik som anført av dr. Foss i 1961 og mars 1969) eller han ble det ikke (NHS 9. 5. 69).

Denne grelle uoverensstemmelse er viktig av flere grunner:

1. Milorgs. og politiets pålitelighet og gode tro i 1945 trekkes i tvil og undergraver således tilliten til dommene i Quisling-saken (1945) og Løbergsaken (1969). Dette er ikke heldig for norsk rettsvesens rykte. Heller ikke medvirker det til å støtte Norges krav på å være en «rettsstat».

2. Det er helt umulig for en interessert utenlandsk journalist eller samtidshi-

(Forts. side 2)

Dr. Bjørn Foss - -

(Forts. fra side 1)

storiker, slik som jeg, å gjøre seg opp en definitiv mening om begivenhetene 1939—45, som vedrører Britannia nesten like meget som Norge, hvis nøkkelvitenne går tilbake på sine ord, skrevne og muntlige. Slike uoverensstemmelser undergraver historikeryrket.

3. Likeledes er det umulig for nordmenn å danne seg et nøyaktig og objektivt bilde av denne katalytiske periode i moderne historie og å bygge på hva det innebærer — selve grunnlaget for et sunt samfunn. I tider med voldsomme omveltninger og omgrupperinger av verdensmaktene er dette en alvorlig fare for hele nasjonen og dens allierte.

Umuligheten av denne «sort er hvitt»-situasjon illustreres i mine tilføyelser (korreksjoner) til min bok «Quisling — profet uten ære» i FARMAND (26.4. 69):

«Kanskje jeg ikke skulle ha skrevet at Quisling «ble grusomt narret», slik det syntes for ham, men at han «ble offer for dobbelt-tale under en kaotisk tilstand.» (Side 368)

Nå, etter dr. Foss' kuending, hva skulle jeg da skrive?

I FARMAND forsøkte jeg å være ærlig og objektiv, slik jeg lovet retten i skriv (20.11. 68) i Løbergsaken. Men det synes etter hans NHS-artikkel at hans vitneprov ikke er verdt det papir det er skrevet på. Skulle jeg opprettholde «grusomt narret»? Det ville være interessant å høre norske leseres syn! Jeg er oppriktig forvirret.

Kanskje jeg skulle understreke at dr. Foss ga et utmerket inntrykk i retten under Løbergsaken og lenge har hatt god anseelse. «Milorg D 13 i kamp» sier:

«H.r.advokat Lorentz Brinch, D 13's sjef, mannen som sendte dr. Foss til Hjemmestyrkens første offisielle møte med Quisling, hadde imidlertid flere grunner til å plukke ut dr. Foss. En av grunnene var at det lå nær å sende en lege — med tanke på Quislings mulige tilstand. En helt annen ting var at dr. Foss i døgnnet forut for møtet med Quisling hadde vist seg som en meget handlekraftig representant for Milorg D 13. Og under krigen, som sjef for D 13's sanitet, hadde dr. Foss vært med på å bygge opp en sanitetstjeneste stor nok til å kunne ta imot en hel invasjonssarmé fra allierte. Dette gjorde han delvis med nazistenes velsignelse — som sanitetsjef for Det Sivil Luftvern — — — Fra

sitt arbeid i Det Sivil Luftvern var dr. Foss også vel kjent med å takle nazister og tyskere.»

Dr. Foss var sannelig ingen ordinær praktiserende lege. Han var en dypt «engasjert» ekspert med en fot i begge leire. Som sådan var han vel kjent av Quisling, som hadde all mulig grunn til å stole på hans akkreditiver fra Milorg og hans evne til å forhandle. For dr. Foss' yngre bror, nå død, var medlem av Nasjonal Samling og hans eldre bror var utpekt til å forsvare Hans S. Jacobsen i sistnevnte «landssvik»sak etter krigen, da Jacobsen fikk følgende attest:

«Jacobsen ble ved dom i Eidsivating lagmannsrett 8. juni 1948 dømt til åtte års fengsel, men Wiesener (i Løbergsaken) hadde festet seg ved følgende premisser: Retten fant ikke å kunne se bort fra at Jacobsen handlet ut ifra ideelle motiver, og at han utvilsomt hadde en nasjonal holdning, selv om han ved å sette sine egne interesser fremst, handlet til fiendens bi-stand og fiendens fordel. Retten mente også at han som fylkesmann i Østfold hadde holdt en saklig linje, og utvist modig oppførsel overfor okkupanten, samtidig som han nød måtelig tiltro i partikretser. Det ble ikke funnet godtgjort at Jacobsen hadde utført handlinger av lumpen eller ondartet karakter.» (Aftenposten 11.3. 69).

Så dr. Foss burde par excellence ha visst hva han skrev om i NHS 9.5. 69.

Hva skal så jeg, som en samtidshistoriker, eller en nordmann som er direkte part, gjøre ut av dr. Foss' kuending?

Hvem er det som «forfalsker» norsk historie — Jacobsen, oversetter/utgiver av «Quisling — profet uten ære», og jeg, forfatteren, eller dr. Foss?

Kanskje Høyesterett (og den nye høyesterettsjustitiarius Rolv Ryssdal) vil være istand til å ordne opp i dette vriene historiske problem hvis Jacobsens anke mot dommer Knut Hougens dom i Løbergsaken godtas.

I mellomtiden forblir jeg en i sannhet meget rådvill historiker!

Oslo, 22. mai 1969,

Ralph Hewins.

(Copyright)

HYTTE ØNSKES LEID,

helst ikke mer enn ca. 4—5 mil fra Oslo.

Bill.merk «Fortvilet husløs»

«FOLK OG LAND»

i sommertiden

Neste nummer av FOLK OG LAND, som kommer 21. juni, blir et dobbeltnummer, men så blir det som vanlig en pause i utgivelsen som følge av ferier i trykkeri, redaksjon og ekspedisjon til 9. august.

I mellomtiden regner vi da med at de som bare har betalt abonnenmentet for 1. halvår ordner med fornyelse for 2. halvår.

Kontorene i Kierschows-gt. 5 holdes helt stengt i hele juli måned og det tør vel kanskje også bli noe uregelmessig i hele den tid avisen ikke utkommer. Imidlertid vil post bli mottatt som vanlig og er det noe som ikke tåler utsettelse vil redaktør Melsom i sommertiden normalt kunne treffes i telefon Sande 1941.

«Det er noe heftende — — »

I sitt prosedyreinnlegg kom som kjent Løbergs prosessfullmektig, Lille-Schjødt, med et hatsk angrep på de tidligere NS-folk. Hetsen — eller «distanseringen» som han kalte det — skulle fortsette så lenge han og hans kumpaner levet, slo han fast. For «Det er noe heftende ved disse personer», sa han. Og dette synes høyrebladet Hamar Stiftstidende var så godt sagt at det setter det som motto over sitt referat fra prosedyren.

Ja, det hefter noe ved dem som ble straffet — og som det ble satt igang propaganda mot.

Men, det hefter ikke noe ved regjeringen som førte landet ut i krig, og så rømte. Det hefter ikke noe ved tyskerarbeiderne, for de slap også straff.

Det hefter i det hele tatt ikke noe ved andre enn NS-folk, som på forhånd var dømt for at andre skulle slippe — og fordi det ikke skulle være noe nasjonalt mere.

Hos NS-folk hefter det nok litt hos andre, men det kommer ikke til uttrykk på grunn av terror. Nygaardsvold besværet seg over «åndelig terror» for sitt vedkomende, men hva var den mot den han var delaktig i overfor NS-folk?

Etpar eksempler fra den annen kant:

1. En bonde i en av våre fjellbygder sa etter arrestasjonene: «Her kom det krypandes frem alt det pakk som i bygda var og begynte å arrestere skikkele folk. Je var så etandes harm for at je itte hadde meldt meg inn i

Toleranse?

Lørdagskveld 1.3. 1969, opptrådte en Hågen Ringnes i fjernsynet og spurte en norsk sangerinne om hun syntes det var riktig å reise til Spania, når dette landet hadde diktatur som statsform? Spørsmålet forekom meg i den grad stupid og hodekulls umotivert at jeg straks tenkte på skøytekongen Hjalmar Andersens ord i radio noen min. før: «— Norge er det lainn i verden som har de flest analfabeta som kaimn læs og skriv».

Stats- eller styreformene har skiftet gjennom hele historien over hele verden, og kommer til å fortsette med det. Det er en kjennsgjerning og et faktum. En annen sak er at de oppportunisten som har personlig fordel av et styresett, f. eks. demokratiet, sverger til dette rørte vann, hvor enhver samvittighetsløs skurk fisker fritt og ansvarslost.

Jeg tillater meg å stille den skarpsindige herr Ringnes noen enfoldige spørsmål: Er det «riktig» av befolkningen i Nord-Irland å hate hverandre fordi at noen er katolikker og andre protestanter? Er det en forbrytelse av en protestant å gifte seg med en katolikk? Er man pliktig til å hate og avsky folk som har en annen oppfatning, enn den man har selv, om dette eller hint? Er jeg, som nasjonalsosialist, pliktig til å hate alle jøssinger fordi de kjempet for sovjetrussisk herredømme i Europa? Fordi de lot seg forlede av frimurerne Churchill og Roosevelt? Og skal man hate russerne fordi de nå «samler» Europa? Europa har lenge vært modent for samling, men England har hittil greid å hindre en sådan. Kaos, krig, rot og elendighet på Europas fastland har vært Englands utenrikspolitiske mål nr. 1 inntil siste krigs slutt. Men det ble

NS, for vi som itte hadde meldt oss inn vi vart liksom rekna for å høre ti pakket. Men, naturleves, når je så åssen døm vart herja me', så var je gla je var tur det og.

2. Ei kone jeg traff i en annen bygd, sa: «Det er itno som heter NS lenger her nå.» — «Saken holde ikke varm da?» sa jeg. — «Nei vi orker itte. Vi led så fælt under pøblen i 1945, så vi orker itte mer. Og det er rart å komme ut på et møte en gong i blant og drikke kaffe. Og hvis vi sier til de andre bondekjerringene at vi forakter dom fordi de gikk som tenestjenter under sine egne bolsjeviktenejenter, så kan vi jo itte vera med da!»

Jon Vangen.

også Storbritannias undergang. Som frimurer gjorde Churchill sin plikt, men som englander er han den største ulykke i sitt fedrelands historie. Derom kan ingen tvil være mulig.

Hvis det ikke allerede er for sent, så kanskje vi en gang vil komme til å takke russerne fordi de nå samler Europa så det kan ha en mulighet til å overleve. De motbydelige, hyklerske hyl, av folk som visste bedre (bl. a. på universitetsplassen i Oslo) under ungartragedien, og senere under Tsjekkoslovakiskrisene, inngir en en grenseløs forakt for det falske norske demokrati. Ingen skal innbilde meg at disse skarpe intellektuelle hjerner ikke visste allerede da de jublet over sovjetmastodontens veltende stormflod over Europa i 1945, at **atopp slike ting ville komme til å skje**, og at det først og fremst ville skje i Ungarn, bl. a. på gr. a. gemyttet og i Tsjekkoslovakia på gr. a. beliggenheten.

La meg få bekjenne at jeg hater ingen menig jøssing for at han kjempet for sovjetherredømme i Europa. Om det var en synd, så var det en dårskaps sådan, som de var forledet til av nevnte frimurerhøvdinger og deres små lakkeier her på Bjerget. Men jeg forakter jøssingene fordi de bevisst brøt både norsk og internasjonal lov for å ramme landsmenn, som hadde en annen mening. Den anmasende «dronning» Åse Lionæs og konsorter burde først og fremst se til sin egen store svinejord på skogen og gripe i egen barm. Og Norsk Rikskringkasting og Fjernsyn er ingen kulturformidlere, så lenge de er sannhetens fiender — de er bare rettssvikets servile slaver og en tung belastning for folkemoralen.

Sovjet samler Europa, og det overstiger sikkert Stor-Ola Børson Kjempehelts forstand at det ikke spør Oslos skravlebøtter om lov til å gjøre det.

21/8 1968

*Man våkner tidlig
og slår radioen på
for hvad man høre
kan på må og få:
Panzer ruller inn
og kampfly lander,
Tsjekko-slovakia besatt
fra alle kanter.
Eisenhowers
«Korstog i Europa»,
en fullbragt skade
omsider å bli klok d'.
Vi, som varslet
og advarte mot,
gratulerer hjerteligst
bver en «patriot»!*

Axel Skuggevik.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Norges fortsatte krig»

I et tilsvarende til Ralph Hewins i FARMAND kommer advokat Annæus Schjødt jr. også inn på kapitulasjonsavtalen i Trondheim av 10. juni 1940 og det er sannelig ikke rare greiene han har å anføre i den forbindelse. Han skriver kort og godt: «Efter en uhyre omfattende bevisførsel, som bl. a. omfattet general Buschenhagen's skriftlige uttalelser og statsstipendiat Sverre Hartmann's vitneprov, fant Oslo byrett at bokens (norsk utgave s. 271) uttalelse om at krigen mellom Norge og Tyskland opphørte 10. juni 1940, sammen med tilknyttede bemerkninger, var grov historieforfalskning. — —»

Dette vet jo folk fra før og det styrker neppe byrettens dom at Schjødt som Løbergs offentlige oppnevnte forsvarer gjentar rettens besynderlige vurderinger av dokumentasjon og vitneprov. Og hva hensikten kan være med å henvise til den tyske forhandler og til Sverre Hartmann i denne forbindelse er noe uforståelig eftersom begge to hevdet at kapitulasjonsavtalen gjaldt den norske stat som sådan og ikke bare 6. divisjon, uten at retten tok det ringeste hensyn til det og til at Hewins (og Jacobsen) altså hadde god dekning for sin oppfatning av avtalen.

Men la oss se litt mere på denne famøse avtalen som retten og samtidshistorikere av kategorien Skodvin betegner som utelukkende en lokal avtale for Nord-Norge.

Administrasjonsrådet er jo nå, i motsetning til de senere kommissariske statsråder og Quislingregjeringen, godkjent som et lovlig norsk organ sammensatt av «gode nordmenn». Dette råd forsto tydeligvis ikke det som forekom Oslo byrett så soleklart nå, at krigen gikk lystig videre og at kapitulasjonen bare gjaldt 6. divisjon. 9. august fattet Rådet således vedtak om oppløsning av den norske forsvarsmakt og sendte 28. august alle befalingsmenn et skriv om dette. I dette skriv heter det bl. a. at «Ingen norske militære tillates å bruke uniform i Norge uansett Deres nåværende eller framtidige arbeid». Hvorledes skulle så krigen forsette og Norge befries? I sivil antrekk i strid med Haagerkonvensjonen?

Men dette Råd av «gode nordmenn», som altså var klar over at krigen fortsatte, det så også med velvilje på at norske befalingsmenn arbeidet for den tyske fiende. Det heter nemlig i skrevet: «Tidligere trufne bestemmelser om lønnsforhold for personell som er (blir) engasjert av tyske myndigheter som sivile funksjonærer opprettholdes inn til videre. Slikt øket engasjement er å påregne bl. a. av ingeniørbefal og oppsynsmenn.»

Under den fortsatte krig skulle de altså arbeide for fienden med militære ingeniørarbeider o. l. til hjelp for Tyskland mot det krigførende fedreland og «dets allierte». Dette må da i så fall være blankt landsforræderi?

Sivilforvaltningen av det norske forsvar ble fra 1.10. 1940 lagt under Finansdepartementet og det ble trukket opp nærmere retningslinjer for hvorledes det skulle skje. Herom heter det bl. a. i skrevet: «Den tyske øverstkommanderende i Norge, henholdsvis de myndigheter som er gitt pålegg fra ham, vil kontrollere distriktsforvaltningskontorenes virksomhet.»

Er dette også på basis av den lokale kapitulasjonen nr. 2 for 6. divisjon?

I et følgeskriv som Opplandenes dragonregiment sendte ut til sitt befal heter det bl. a. «At spørsmålet om fortsatt gyldighet for gradsavansement som er foretatt under krigen (den må altså da være opphørt etter regimentets oppfatning) er under utredning. Enhver offiser som er

Dødsfall

Vår gamle gode venn og meningsfelle Tore Asal, som i den senere tid har bodd på Ringerike, er avgått ved døden, 82 år gammel.

Tore Asal, som for mange kanskje vil være bedre kjent under navnet Thorleif Johannessen, var før okkupasjonen telegrafbestyrer og ble senere utnevnt til distriktssjef. Han var dengang bosatt i Bergen og var bl. a. organisasjonsleder i Bergen krets av NS.

Asal var en meget aktiv og energisk natur, full av ideer og planer, alltid opptatt av noe han skulle sette ut i livet. Ikke alltid var midlene til å gjennomføre dem like store som idéene, men Asal ga likevel aldri opp.

Personlig var han en vennsæl mann og en god venn som vil bli savnet i vide kretser, ikke minst i Kameratklubben hvor han var med aktivt til det siste. Han gikk aldri på akkord med det han så på som sannhet og rett.

Asal ble bisatt tirsdag 27. mai fra Kråkstad kirke og på båren ble det bl. a. nedlagt blomster fra FOLK OG LAND og fra FORBUNDET ved revisor Alf Gleng.

Støtt

Hjelpeorganisasjonen!

Med dette nummer av FOLK OG LAND følger en postgiroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for frontkjemper og vi vil gjerne anbefale våre lesere å gjøre bruk av den. Det er temmelig tomt i organisasjonens kasse nå og det er mange nødlidende som søker om hjelp. La dem ikke bli skuffet!

forfremmet under krigen skal snarest sende inn til Hærens civile administrasjon (gjennom forvaltningskontoret) en mest mulig fylldig og detaljert redegjørelse, bilagt med gjenpart av skriftlig gitt bestemmelser for vedkommende forfremmelse. — —»

Hovedskrevet er undertegnet av fylkesmann Christensen og parafert av A. Helgerud. Følgeskrivet er underskrevet av oberst Jørgen Jensen.

Vi synes at også disse skriv tydelig klarlegger at dagens historieskrivning, som Oslo byrett konfirmerte og advokat Schjødt gjentar i

OLAF HOLM:

Historieforfalskning

I Dette er et emne, som ser ut til å bli en gjenganger her i landet. Det kan derfor være grunn til å se litt nærmere på fenomenet.

For å ta et eksempel. Personen Carl Joachim Hambro ble ved sin bortgang æret med et meget staselig gravmæle. Det anses alminnelig både bra og tilstrekkelig. Avdødes handlinger skal ha vært utpreget «unorske», har vi hørt. Det er en av dem, som særlig har tiltrukket seg oppmerksomheten, Elverums «fullmakten» som nylig har fått sitt eget monument, på Elverum, stedet for usannferdige inskripsjoner på monumenter. Litt uheldig valgt forsåvidt. Det er tilhengerne av denne «fullmakten», de troende, som har reist dette minne ut fra et behov for å gjøre den evigvarende (i folkets bevissthet). Det er forståelig, om ikke akkurat tillitvekkende.

II

Som vel kjent var denne «fullmakt» foranlediget ved et enstemmig av Stortinget vedtatt forslag av statsminister Nygaardsvold om å søke en okkupasjonsavtale i likhet med den danske. I den anledning uttrykte herr Hambro p. g. a. av hittil uopplyste og antagelig meget interessante årsaker, sine tvil om at det ville lykkes for Norges vedkommende å komme frem til en slik avtale.

Stortingets vedtak om dette strandet på at utenriksminister Koht på egen hånd brakte det i denne forbindelse uvedkommende spørsmål om parlamentarismen inn i forhandlingene, samtidig som han angivelig på regjeringens vegne tilkalte engelsk hjelp. En regjeringsbeslutning herom, kan etter det forløpne, anses utelukket. Hjelpens verdi er på det rene. At forhandlingene løp ut i sanden ble senere av herr Koht forsiktigvis fremstillet som et «Kongelig Nei», som der ble gjort en mengde vesen av, inntil herr Koht røpet den sanne sammenheng. Dette underslag av sannheten innbragte historikeren Koht en irettesettelse for historieforfalskning av ingen ringere enn overlege Scharffenberg. Den sistes

FARMAND, er det rene historiske vrøvl, og vel må ligge betegnelsen historieforfalskning nærmere enn det Hewins anfører i sin bok.

kvalifikasjoner som sannhetssøker er hittil ikke bestridt. Det er ikke tilfellet med alle som uttaler seg om dette emne.

III

Nå kan det gjerne være som det vil med denne påstanden om «fullmaktens» tilblivelse, om den ble votert over og vedtatt eller ikke. Det er skrevet nok om det før. Der finnes så allikevel ikke et eneste vettugt menneske, d. v. s. med alminnelig folkevett, som man kan få innbildt at Stortinget enstemmig med vitende og vilje og for sitt vedkommende med brudd på Grundloven har villet gi regjeringen en blanko fullmakt til også for dennes vedkommende å bryte Grundloven og alminnelige rettsprinsipper ved å sette straffelov, straffeprosesslov og jury ut av funksjon og med tilbakevirkende kraft. På toppen av det hele så eksilregjeringen seg nødsaget til å sende de to gode nordmenn, Lie og Wold, til Moskva for å innhente «retts»oppjørets fars, Stalins, approbasjon på de tiltenkte straffutmålinger. For Hamsuns vedkommende strandet det på Molotovs hensyn til hva det russiske folk ville like eller ikke. Det gjenstår å innfortolke dette moment i «fullmakten»!

Kanskje denne reise er kommet istand på egen hånd, som i likhet med det Kohtkongelige Nei og det siste monument er reist ut fra et behov for å stive både seg og legenden opp.

IV

Forøvrig er det grunn til å føle tilfredshet over at de troende fullmaktstilbedere stiller seg lagelig til for hogg. «Angstbiteri» er en treffende betegnelse, som ikke stammer herfra.

«Der har aldri i Norges historie hersket så rettsløse tilstander», var det en som skrev. De ble innført under det gerhardske interregnum og er ikke rettet under regjeringen Borten. Kanskje det blir regjeringen Brattelie, som får denne oppgave.

TILL SALU

Bandinspelningar av spanska, tyska och italienska marscher och soldatsånger från tiden 1933—45.

16 st. olika bandsamlingar finns i lager. Prospekt erhålles gratis. Tillskriv NRP, Box 10 070, S-600 10 Norrköping, Sverige.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Det vestlige demokrati, et samfunn i smeltedigelen?

Av Sven W. Opsahl.

Det er vel ikke få som idag stiller seg dette spørsmål. Det er ikke i min smak å snakke i gåtefulle fraser. Hvorfor ikke gå rett på saken og si at de vestlige demokratier med USA i spissen gjennomlever en alvorlig krise. Vi opplever at opprør og alvorlige opptøyer sprer seg fra land til land og begynner å bli daglig kost på den politiske arena. De som er bedre informert sier at demokratiene er på vikende front i verden idag. Russerne har fått innpass i nesten hele den arabiske verden og når det gjelder de afro-asiatiske nasjoner er deres innflytelse meget stor.

Det er nok de som hilser dette med glede. Men hva skal vi andre si? Skal vi legge skylden på den gamle vesterlandske kultur? Er demokratiet det gamle menneskes diktatur? Er det alles kamp mot alle? Er kapitalismen med den jernhårde konkurranse mellom mennesker og varer blitt for krevende for oss?

Vi ser jo protestholdningen blant mange av de unge, for dem må meget fortone seg autoritært. Det sies blant ledende psykiatere at det er noe gledelig og verdifullt i deres protest.

Det er også rimelig å forstå at ikke alle makter å følge med i det materialistiske jaget og går trett av dette. Jeg tenker blant annet på slike statussymboler som bil og landsted.

Kanskje våre kvinner venter seg for meget. Samtidig som statussymbolene stiller krav til oss alle er skjevhetene rundt omkring oss blitt alt for iøynefallende. Jeg tenker på slike ting som narkotikamisbruk, alkoholmisbruk, prostitusjon, homoseksualitet, barnemishandling, sinnslidelser og nevros. Det er sannelig en høy pris vi må betale for vår levestandard.

Det gror opp anstalter og institusjoner overalt her i landet, ja det er tilogmed

(Forts. side 8)

«JOURNALISTIKK» I ØST-TYSKLAND

Ulbricht-partiets propagandarør nummer en, «Neues Deutschland», er svært bekymret over den politiske utvikling i Forbundsrepublikken. Ille er det at «Ny-Thälmannistene» har en så svak oppslutning, men enda verre er det at nasjonaldemokratene er i ferd med å bli en maktfaktor i vest-tysk politikk. Og «Neues Deutschland» legger ikke skjul på sin «avsky» for de vest-tyske «revansjister», som er en «trusel mot såvel freden som demokratiet».

Nylig bragte avisen en reportasje fra NPD's partidag i Stuttgart. Artikkelen het kort og godt: «Nazister slo løs på demokrater». Videre skrev den øst-tyske korrespondenten: «Flere hundrede slåsskjemper, bevæpnet med

jernstenger, hundepisker og sykkelkjeder, marsjerte lørdag morgen opp på Stuttgart-Killesberg. De skulle «beskytte» nazidelegatens partikongress. Nazihordene slo brutalt løs på demokraterne, som protesterte mot de fascistiske provokasjonene. Hundrevis av sosialister, sosialdemokrater, studenter og skoleelever reiste seg i protest mot denne fascistiske provokasjon. Politiet gjorde intet for å stoppe de nasjonaldemokratiske provokatører; tvertimot, da demokraterne begynte å forsvare seg, ble de angrepet av politiet og drevet tilbake!»

Alle vet hva slags «demokrater» den øst-tyske journalisten her sikter til. Vi har samme slags her til lands; ungdom som hyler og skriker om «revolusjon og klassekrig». Dette er altså hva «DDR»-kommunistene

kaller «demokrater»! Hvis de selv hadde hatt disse skrikhalsene innenfor grensene, så hadde nok tonen vært en helt annen. Men når det gjelder de vestlige land, går de ikke av veien for å støtte selve djevelen, hvis de bare kan profitere på det.

Det sier litt om kommunismens innerste vesen!

A. T.

POLITISK SIRKUS

Studentvenstrelaget i Oslo har vedtatt å støtte SF's liste under stortingsvalget til høsten. En kan vel ikke vente seg noe annet av Gunnar Garbo's disipler. Selv er han jo den største politiske kløvn som er kommet fra Bergen siden Mowinckel's glansdager i manesjen. Det neste en formodentlig kan vente seg, er at han slutter seg til den

(Forts. side 8)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

Minner om Horst Wessel

Hvorledes man bryter
terroren.

Den som gir oss hånden gir vi
vår igjen, men den som viser
oss knytteneven den bryter vi
den opp på. (Adolf Hitler)

Terroren har alltid vært
marxismens våpen, et våpen

den visste å føre med forbausende virtuositet. SA-folkene i Sturm 5 var dag ut og dag inn utsatt for denne terror. Til enhver tid så de seg stillet overfor det blodtørstige vrengebilde av røde undermennesker. I Øst-Berlin feiret den røde terror sine triumfer. Den trodde her

å kunne forevige sitt skrekkerredømme. Den som ble SA-mann i Sturm 5 sto i første rekke i bevegelsen og måtte regne med at han allerede imorgen kunne bli et offer for de bolsjevikiske dyr. Nesten hver eneste stormaften fikk man høre hvor meget blod de forgangne dager hadde kostet. Her kunne man oppleve hvorledes motstanderens terror sveiset folkene til hinannen og at utslukkelig hat vokste frem i SA-folkenes hjerter. Horst lærte sine folk kjærlighet til folkefellen, til alt som var tysk! — Han nøret imidlertid likeledes opp i hatet mot alt utysk, mot alle fiender av vår bevegelse og mot forkomne undermennesker som trodde at man kunne kvele en frihetsbevegelse med dyriske mordgjerninger.

Selv hadde han måttet prøve terroren i full utstrekning, men det hadde bare gjort ham mere fanatisk. Så mangen en sammenslått SA-mann rettet seg opp igjen ved stormførerens fryktløshete og pågangsmot. Horst Wessels SA-folk hadde fått seg foreført den røde terror i frihet etter hver eneste stormaften når de måtte bringe sine mest truede kamerater hjem. Da kunne de iaktta skikkelsene i de mørke

gater, som spilte harmløse forbipasserende, men i virkeligheten ventet på den passende anledning da de kunne jage mordstålet i en ung kropp.

Horst gjorde her Adolf Hitlers prinsipp til sitt eget: Terror bryter man bare gjennom motterror. Han var på ingen måte villig til å la sine folk slå vergeløst ned, men gikk allerede i den første tid over til aktivt forsvar. Jo lengere Horst førte stormen jo djervere ble den og jo fastere hang kameratene ved sin fører. Snart ble da også de første aksjoner gjennomført hvormed stormen vår og fremfor alt Horst Wessel skaffet seg den nødvendige respekt hos den røde front. Og snart forsto Øst-Berlins røde herskere at det for alltid var slutt med enerredømmet. Terrorreder ble det ryddet opp i med vel anbragt hensynsløshet. Ofte ble møtelokalene til KPD (det kommunistiske parti) oppsøkt av bare få, men pålitelige folk og verten og de tilstedeværende belært om vårt standpunkt. I Østen var det slått en bresje av Horst Wessel og gjennom denne brøt nå den brune stormflod uophørlig gjennom for å erobre terrang stykke for stykke. Men ikke bare i Østen trådte Horst opp mot

den røde front, men også i andre bydeler av Berlin. I byens sørøstre del drev røde terrorister sitt grusomme spill og inngjød befolkningen skrekk og gru. Det gikk ikke en dag uten at nasjonalsosialister ble slått ned på åpen gate. Overfall på lokalet «Wiener Garten» var på dagsorden. «Wo andere greifen vergblich an, da zieht man den fünften Sturm heran» (Hvor andre angriper forgjeves henter man 5. Sturm), det syntes i mellomtiden å ha spredd seg. Så ble vi da en dag faktisk «hentet» og skulle gjøre slutt på uvesenet. Stormaftenen gjorde man seg hurtig ferdig med aksjonen, bare det nødvendige ble avtalt.

Horst ga alminnelige anvisninger om den planlagte aksjon, kalte underførerne til seg og ga dem nærmere instruksjoner. Så fikk man ordre om å stille urene nøyaktig. I grupper på to og tre mann beveget stormen seg mot Sørøst. Et lokalt som var ansett som sentralen for terroraksjonene skulle overraskende besettes av oss. Stormen ble inndelt i forskjellige tropper som samlet seg på forskjellige steder. Det var ikke noe tillitvekkende bilde en tilskuer fikk se. Villt utseende skikkelser

(Forts. side 6)

Churchill og «the black dog»

Slik fem kjente briter ser ham og en svensk publisist gjengir det

I DAGENS NYHETERS søndagsbilag for 20. april finner vi etterfølgende meget leseverdige artikkel av signaturen Jolo (John Olov Olsson) om «Churchill och ,the black dog,». Artikkelen er en anmeldelse av boken «Churchill — Four Faces and the Man» av A. J. P. Taylor, Robert Rhodes James, J. H. Plumb, Basil Liddell Hart og Anthony Storr (The Penguin Press) og både boken og anmeldelsen gir et noe annet bilde av den gamle røverhøvding enn det autoriserte norske. Her er da artikkelen i norsk oversettelse:

Winston Churchill likte ikke å sove i et rum med balkong.

Han var redd for å vente på plattformen på stasjoner eller for å stå for nær kanten, men kunne ikke la være imellom forsiktig å gå frem til den.

Helst plaserte han seg slik at han hadde et eller annet stakitt eller noen pilarer mellom seg og kanten av perrongen.

Han likte heller ikke å fly, hvor ofte og tilsynelatende uten å nøle han bega seg ut på lange, og risikable flyreiser og imellom såes å skvalpe med en pjoletter fremme hos piloten.

Tidlig begynte han å kom-

Dette bilde ble tatt i 1964 av den berømte kanadiske fotograf Karsh of Ottawa og viser den aldrende Churchill som grubler over sitt liv og sin innsats.

mentere alle meddelelser han fikk om gode venners bortgang med små sukk om hvorvidt døden i alle tilfeller var en stor velsignelse.

Han var hele livet, også som ung, overbevist om at han hadde alle mulige slags sykdommer.

Når han ikke var rastløs virksom sank han nesten omgående ned i tungsinn og en tilstand av håpløshet. Han var avhengig av, om ikke nødvendigvis henfallen til alkohol.

Han drakk mere når han

var nedfor enn når han var opprømt, noe som alltid er et foruroligende trekk.

Han tørstet etter berømmelse og vennlig omgang, men gav ikke selv meget i den retning.

Han var ikke engang elskerverdigg i daglig arbeidsmiljø og kom etter flere år som premierminister ikke ihu navn på folk som hadde tjenestgjort under ham i nær kontakt hele tiden.

Da han hadde holdt sin mest berømte tale i Underhuset — den om blod, svette og tårer i 1940 — var han under den veldige, gripende jubel som møtte den like gråteferdige av høytidelighet som noen annen. Men da han fanget en god venns blick midt under stemningen av skjebnetime, kunne han ikke la være å blunke med det ene øyet og si (Oversettelsen kan ikke gjengi grovheten i det engelske uttrykket «That got the sods, didn't it?»):

— Der fikk de jæklerne, tror jeg.

★

Denne mann — gjenstand for megen stupid beundring og for tåpelige anekdoter, som for korttenkte anklager og unyansert utskjelling, men nesten aldri for sunn kritikk — har nå blitt utsett for en kraftig nyvurdering.

Fem engelske forskere har slått seg sammen og skrevet boken «Churchill — Four Faces and the Man».

Den meget kontroversielle historiker A. J. P. Taylor fordømmer i det store og hele Churchill og sier at han ikke var noen stor statsmann, at han helt savnet fremtidsvisjoner og bare var

(Forts. side 6)

Pålitelighet?

Av sivilingeniør, rittmester Gisle Mortensen

I den senere tid er det fra norsk hold rettet sterk kritikk mot Sveriges utenrikspolitikk, slik den fortøner seg for (noen) nordmenn. — På annen side i Oslo-avisen «Verdens Gang» (15.3.1969) har herr Hilding Karlson, Stockholm, sagt seg enig i den «grunn til skepsis» som nordmenn således har gitt uttrykk for.

I den samme norske avis kunne man to dager tidligere (13.3.69) lese følgende i avisens «leder»-artikkel: «Fram til det tyske overfallet i 1940 trodde vi nordmenn like bergfast på nøytralitetspolitikken som svenskene gjør det. Hvordan kan noen vente at de skal legge mer vekt på våre erfaringer i siste verdenskrig enn på sine egne — og på det grunnlaget si nøytraliteten farvel?»

Det en kunne ønske, var at ansvarlige svenske politikere ville prøve i noen grad å svekke den alminnelige troen i sitt folk på at den nøytralitetslinjen det har valgt, er uttrykk for den høyeste menneskelige visdom. I virkeligheten — —».

★

En fremtredende mann i norsk politikk før 1940, Johan Ludvig Mowinckel (stortingsmann, statsråd, statsminister), uttalte i et foredrag den 25. januar 1940 at: «Vår stilling til Forsvaret var forankret i retten til nøytraliteten». (Uthevet av undertegnede.)

★

I tiden etter vårt «opp-gjør» med Sverige i 1905 og fremover mot 1940, ble Norges forsvar redusert og maktstjålet av politiserende nordmenn. Det ble gjort, dels un-

Johan Ludvig Mowinckel: «Vår stilling til Forsvaret var forankret i retten til nøytralitet!»

der dekke av politisk «røkkelegging», og dels direkte og bevisst som et ledd i den politiske maktkamp i landet. — Forsvaret ble i alle fall redusert av nordmenn, og nordmenn alene — til det i 1940 var blitt et rudiment av slike dimensjoner, såvel materielt som organisasjonsmessig og administrativt, at selv den argeste svenske antimilitarist vel neppe kan tenke seg det eller forstå det selv i dag.

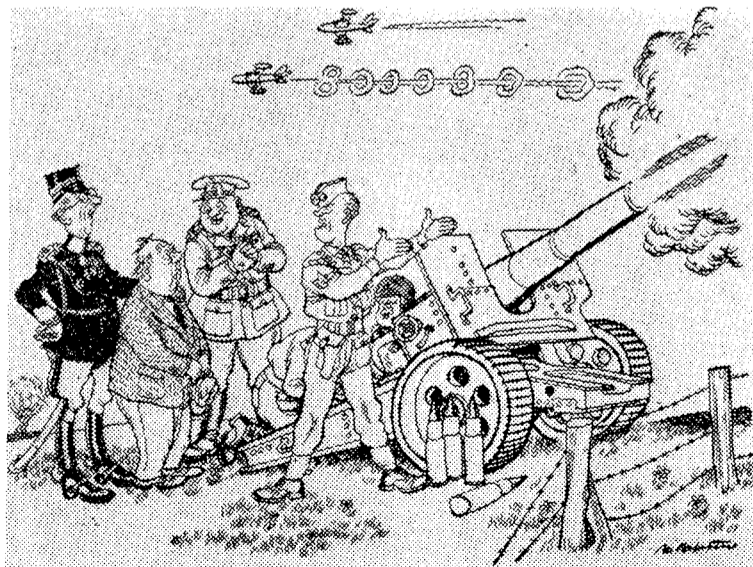
★

I en verden, som i siste omgang bare respekterer «maktens rett» var denne sangvinske, utilgivelig uforvarlige norske politikk muligens mer komisk enn tragisk, når man idag kan se den fra peiskroken, og konstatere at «lykken var bedre enn forstanden».

(Forts. side 7)

Hans egen fadese i Norge førte Churchill til Downing Street som premierminister. Slik er jo nemlig parlamentarismen.

En gammel dansk karrikatur gir et godt bilde av det norske syn på forsvaret før annen verdenskrig. Det viser politikeren som klager over hva hvert øvelsesskudd koster. Men så trodde man jo også man hadde en «rett» til nøytralitet uten å forsvare den.

CHURCHILL - - -

(Forts. fra side 5)

en forsvarer av det forgangne.

Robert Rhodes James peker på hvorledes Churchill mere og mere utviklet seg til antidemokrat — til og med anbefalte innskrenkning i stemmeretten — og hvorledes han sta og med dårligst tenkbart omdømme holdt fast på en del forrykte prosjekter.

Krigshistorikeren Basil Liddell Hart gjør rede for hvorledes han savnet perspektiv på de globale krigsbegivenheter under annen verdenskrig, J. H. Plumb for hvorledes han slurvet fra seg sine store historiske bøker, som ga ham Nobelprisen i litteratur. Den tålmodige leser kan derfor knapt bli forbauset over i sluttkapitlet av psykiateren Anthony Storr å møte Churchill som en nærmest fullstendig oppløst personlighet med bare en liten bit igjen til hospitalet.

Det fantes også adskillige personer i Churchills nærhet som under hans lange karriere for alvor undret seg på om han ikke var gal.

★

Det finnes en lett forklarlig tilbøyelighet nå til å spøke med psykoanalytiske metoder og resultater.

Churchill, denne idealskikkelse og dette handlingsmenneske, byr imidlertid på noen trekk som man uten videre kan oppdage og gruble over når en dreven psykiater legger dem frem.

Det var visse vanlige i victorianske overklassekretser at barn i tur og orden ble overlatt til ammer, barnepiker og tilsist til internatskoler og universiteter, slik at man slapp å se dem annerledes en velkjennede og stort sett ferdige i de siste tenår.

Men også på bakgrunn av denne tradisjonelle vanskjøtsel på høyere plan var det noe ekstra med den likegyldighet hvormed Winston Churchill ble tatt imot i verden av sine foreldre.

Moren var knapt mere enn en tenåringamerikansk millionærdatter, bare opptatt av selskapsliv. Faren var helt opptatt av politikk og karriere, dessuten merket av den syfilis som først skulle gjøre ende på hans sjelsevner og senere på ham selv.

Churchill ble overlatt til barnepiken Mrs. Everest, det eneste menneske han har beskrevet slik at det er grunn til å tro at han var glad i henne.

Rørende er hans forbauselse i selvbiografiske avsnitt og i brev over at Mrs.

Everest elsket ham. Hun hadde jo — mente han overensstemmende med sine fordommer om at bare blodsbånd kan motivere kjærlighet — ingen grunn til å elske ham.

Det er en illustrasjon til det uønskede, ikke etterlengtede, ikke elskede barnets stadige usikkerhet livet ut: Churchill anså seg til sin siste dag på jorden, 90 år senere, uberettiget til kjærlighet og kunne ikke fatte at noe annet menneske elsket ham bare for at han var nettopp det menneske han var.

★

Churchill hadde aldri den ringeste selvtilit, intet i seg selv å falle tilbake på. Varte det for lenge med fremgang og berømmelse, sank han sammen og klaget i et tonefall som var velkjent for omgivelsene:

— Det er ferdig med meg. Det er like bra å dø. Jeg har ikke utrettet noe av verdi.

Slik talte han som 40-åring da han ble angrepet som marineminister og som 90-åring når han satt sammen med døtrene og dystert summerte opp livet.

Den på engang flotteste og mest risikable konstruksjon i denne psykoanalyse gjør dr. Storr når han viser frem Churchill som en mann som ikke visste hvor han skulle gjøre av alt sitt hat.

I virkeligheten hatet han som barn sine foreldre fordi de ikke brød seg om ham. Han fikk avløp for hatet ved å hate alle skoler han gikk på — han kunne ikke komme seg til å, eller hadde forståelse på å hate foreldrene, noe han logisk burde ha gjort, men rettet hatet mot andre: skoler, mot militære overordnede, mot all ekspertise.

For foreldrene idealiserte han. Faren — som knapt snakket med ham mere enn to ganger ialt — ble hans helt: han tilbragte sine første ti modne år med å hylde ham i en stor biografi, som strengt tatt ble hans beste, omenn minst leste bok.

Han skulle altså ikke ha forstått hvem han skulle hate eller rette sin overflod av aggressive følelser mot —

Meget riktig, korrekt gjettet: så ble det ifølge denne analyse plass for Hitler og 1940, og endelig etter megen leting fant denne innerst inne snille og medfølende, men dårlig behandlede mann et virkelig formål for alle disse aggresjoner: «Hitler» — innbefattet all nazismens trussel og ondskap. Dermed kom han i samklang med edle og gode formål, aggressiviteten

ble berettiget og nyttig, fikk et mål, og 1940 ble følgelig hans største stund. Han hadde et sted å gjøre av hatet.

Så skulle dette skjebnear ha innebåret hans eneste egentlige sammenhengende periode av ro, avspenning og balanse.

Det stemmer med notiser i lord Morans store bok. Han fortalte om hvorledes Churchill allerede under krigen begynte å savne året 1940. Da Sovjet og USA ble dratt inn i krigen kom så meget til å dreie seg om samordning, kompromisser, ettergiveness overfor Stalin og Roosevelt som var mektigere enn han. Og det var — enklest uttrykt — ikke like morsomt som å lede det i prinsippet dømte og ensomme England mot overmakten.

★

Churchill sa en gang at det han utrettet naturligvis en dag ville bli vurdert ikke bare etter seire han hadde vunnet, men også etter de politiske resultater disse seire førte til:

— Og der er jeg ikke så sikker på at jeg kommer til å ansees for å ha klart meg særlig godt.

Ut fra sine egne vurderinger hadde han rett.

Churchill hadde ingen konstruktive tanker om noe nytt samfunn.

Når han under krigen talte om «demokratiet» og «frihetens sak» — og oppildnet andre med sine ord — så mente han ikke at det skulle komme noe nytt etter seieren over Hitler, men at alt skulle forbli som det hadde vært.

Han forsvarte seigt det bestående eller rettere sagt det forgangne.

Churchill hadde en periode — omtrent 1905 til 1910 — da han ble betegnet som radikal og var kjent for sin iver for sosiale reformer. Han opprettet arbeidsformidlinger, arbeidet for arbeidsløshetsforsikring, avskaffet massevis av umenneskelige detaljer i datidens engelske fangebehandling.

Men om han ville skape bedre forhold og avskaffe nød og urett, så tenkte han seg aldri noen forandring av det samfunn hvori han var født . . .

Forbedringer av de fattiges forhold skulle gjennomføres av en veltenkende, hyggelig, faderlig snill overklasse.

Han sto fast i den forestilling at England, denne krone blant land, skulle styres av liberalt sinnede, våkne, dannede jorddrotter, rede til offer når det ble kre-

vet, men selvsagt alltid på samfunnstoppet, alltid styrende og bestemmende.

Arbeiderne skulle få det bra, men ikke hvis de gjorde vanskeligheter eller knurret: da skulle man gå løs på dem, og når de var blitt føyelege og snille skulle man stille det bra for dem igjen.

En konservativ politiker sa om ham på 1920-tallet:

— Jeg er konservativ av overbevisning, men han er det bare gjennom sine fordommer.

★

Churchill er kanskje den som har skrevet om ikke best, så i alle fall morsomt og mest lettlest om den epoke han gjennomlevet. Hans bestsellere om både første og annen verdenskrig har preget de flestes oppfatning om hva som hendte og fremfor alt om hans rolle. Dette har gjemt bort hvor meget som var klar fiasko i hans politiske innsats frem til 1940 — og etterpå også for den saks skyld.

Han gjør et stort nummer av at han som marineminister i 1914 før krigsutbruddet på eget initiativ sendte den store engelske flåten til stridsstasjonene i Nordsjøen, noe som betød at den var på plass og kunne gjennomføre blokaden mot Tyskland.

Men det fremgår knapt av hans skildring at den var dårlig pansret, slett utrustet, at den tapte det eneste sjøslaget mot tyskerne (da han riktignok var gått av) og at den allerede innen det hadde lidt forsmadelige tilbakeslag.

Han ble sparket i 1915 fordi han hadde kastet bort massevis av menneskeliv og materiell på den umulige oppgaven å forsere Dadanelerne, innløpet til Svartehavet. Helt til siste bevisste stund hevdet han at han hadde hatt rett.

På papiret så det for all del bra ut å beseire Tyskland «nedenfra», gjennom å angripe «den bløte buken», isteden for å utnytte liv på den umulige vestfronten. Men han skaffet seg aldri ordentlig rede på hvilke resurser som fantes, presenterte bare den briljante ideen.

Han fortsatte å bite seg fast i umulige saker.

1919, da verden drømte om fred, hørte han ikke opp med å mase på vestmaktintervensjon i den russiske floken. 1931, da England stønnet under arbeidsløshetens forferdelige krise, var han bare interessert i å holde India fast i Imperiet.

1936 fikk han den romantiske ideen å beholde kong Edward på tronen trass i at denne ville gifte seg med en kvinne (idag hertuginnen av Windsor) som fremdeles var

gift med en annen, noe som formodentlig ikke ville ha gått idag heller, trass i fremskritt når det gjelder formomsfri betraktning av slike saker.

Han var da krigen kom i 1939, da han ble marineminister igjen i kraft av at han så lenge hadde innsett at Hitler mente alvor med sine trusler, en total fiasko.

Paradoksalt ble han senere premierminister i 1940, fordi Chamberlain, hans forgjenger, overensstemmende med de parlamentariske spillereglene fikk skylden for et foretagende — den engelske aksjonen mot Norge — som Churchill egentlig hadde funnet på og ivret for mere enn noen annen:

Det var hans egen fiasko som ga ham sjansen til å bli premierminister. Med alle sine planer mot Skandinavia vinteren 1940 — en parallell til hans planer mot Dardanellerne — gravet han en grav som Chamberlain falt ned i og han selv steg opp av.

Den sjansen ga ham hans store og kanskje eneste år: 1940.

Muligens var hans nesten totale ensomhet hemmeligheten med ham.

Han var født aristokrat og hadde aristokratiske vaner — en eneste gang i sitt liv kjørte han etter hva hustruen oppgir med tunnelbane i London og kom slik på villstrå at han måtte ha hjelp for å komme opp på jorden igjen.

Men selv om han levet som aristokrat, så arvet han aldri to pennies, arbeidet hele sitt liv og tjente selv sammen alle pengene til sin levestandard — astronomisk meget iblant, men lange tider ikke mere enn såvidt endene møttes.

Han var radikal tilstrekkelig lenge i ungdommen til å komme på kant med den omgang som var naturlig for ham, og hans stillingtagen svarte først i slutten av hans liv til det den konservative overklasse godtok. Han avskydde klubb og var måtelig sportsinteressert. Han arbeidet stadig.

Det falt seg slik at han i 1940 kunne hente kraft av denne indre drømmeverden som bare var hans. Bare en fantast kunne i 1940 dels oppriktig tro at det beseirede England en gang skulle kunne slå Hitlers Tyskland, dels få et helt folk til å tro at det var mulig.

Efter Dunkerque var England dårligere rustet enn Sverige til å møte en invasjon. For å få en sammenlikning kan man nesten tenke seg at Per Albin skulle ha fått svenskene til å gå løs på Tyskland for å redde verden.

Jo mere han omvurderes jo merverdige blir han.

Er delinnkallelser - -

(Forts. fra side 1)

Forsvareren: Altså 25 000 i tillegg til de 14 000 før?

Hatledal: Ja.

Lagmannen: Var Ljungberg alene nede hos Dem om morgenen og ga beskjed om mobilisering?

En legger merke til at også lagmannen her i likhet med aktor hele tiden understreker at innkallelserne var «mobilisering». Man merkt die Absicht und wird verstimmt.

Hatledal: Statsråd Lie var med.

Lagmannen: Protesterte De mot en slik begrenset mobilisering?

Hatledal: Ja, jeg protesterte.

Lagmannen: Hvilket svar fikk De?

Hatledal: Det svar at det skulle være stille mobilisering som han hadde sagt.

Lagmannen: De gjorde altså innsigelse mot det og foreslo alminnelig mobilisering?

Hatledal: Ja. Jeg sa at jeg anser det ikke mulig nå å få gjennomført en stille mobilisering. (Uthevet av oss)

Her foreligger det altså en klar uttalelse fra generalstabssjefen om at det ikke var mulig å gjennomføre den «mobilisering» som regjeringen hadde vedtatt. Enda umuligere ble det selvsagt etterhvert som tyskerne besatte de strategiske punkter. Flere av de beordrede innkallelser lot seg overhodet ikke gjennomføre etter at tyskerne hadde besatt mobiliseringsplassene. På den annen side forsøkte generalstabssjefen på eget ansvar å utvide innkallelserne noe og å se gjennom fingrene med at fremmøtet mange steder ble mere omfattende enn vedtatt av regjeringen.

At også dagens militære oppfatning av begrepet «mobilisering» er mere i overensstemmelse med det Hewins hevder enn det Oslo byrett knesetter, fremgår bl. a. av en artikkel i **NORSK MILITÆRT TIDSSKRIFT** nr. 4 for 1969 av major Olav Otterskred. Han skriver bl. a.:

«Sovjets nye og sterkt utvidede trusel er derfor en avgjørende utfordring til vårt mobiliseringssystem — mobilisering brukt i ordets videste betydning. (Uthevet av oss). Dette leder oss frem til det sentrale problem: Adekvate stridsklare avdelinger som er i stand til å mobilisere tidnok.»

Det er i denne «videste betydning» Ralph Hewins også oppfatter begrepet mobi-

lisering. Og han har naturligvis all mulig grunn til å slå fast at det ikke finnes noe bevis for at slik mobilisering noensinne fant sted i Norge. Når han hevder at hele historien om mobilisering var «et påfunn», så mener han naturligvis dette at man under rettsoppjøret — spesielt under Quislingsaken — fant på å bruke begrepet «mobilisering» i den etter hans oppfatning meningsløse betydning av innkallelse av enkelte avdelinger sørpå.

Man kan naturligvis strides om hva det ligger i begrepet «mobilisering» etter som det altså brukes i forskjellig betydning, men det kan ikke slik Oslo byrett gjør det bestrides at Hewins har full rett til å bruke det i ordets videste betydning slik han gjør. Og at det altså ikke foreligger noen «historieforskning» når han det gjør.

Vi finner ellers ikke at den beskrivelse som Oslo byrett gir av det som foregikk 9. april er et hår bedre og riktigere enn det som står i Hewinsboken. Retten anfører dette:

«Spørsmålet om Norges mobilisering er ikke så enkelt, men fremstillingen i boken er ikke riktig.

Det tyske overfallet natten til den 9. april kom overraskende på den norske regjering (jfr. ellers artikkelen i forrige nummer av Frøystad) og denne kan nok etterpå bebreides for at den ikke straks fikk (!) gitt en klar ordre om øyeblikkelig alminnelig mobilisering. Det rådet ikke så lite forvirring av den grunn den aller første tiden.

Kort sagt var det som skjedde at regjeringen i et regjeringss møte om natten traff en beslutning om mobilisering og denne beslutning ble effektivert slik (!) at de militære myndigheter etter pålegg fra forsvarsminister Ljungberg gikk til (!) delvis og stille mobilisering (2 dagers varsel). Ordren gjaldt 4 brigader (av landets 6. Vår bemerkning), men den ble utvidet en del av generalstabssjef oberst Hatledal. Generalstabssjefen hadde protestert mot ordren fordi han mente det burde skjedd alminnelig mobilisering med fremmøte straks. Han utførte imidlertid den ordre han fikk, i noe utvidet form som nevnt. Det kan særlig vises til Undersøkelseskommisjonens Innstilling, Bilag bind II, s. 202—214.

Uttalelsen i boken om at «der finnes ikke skygge av bevis for at Norge noensinne mobiliserte — —» finner retten således er helt feilaktig og likeså at historien om mobilisering var «et påfunn». — — —

Og på basis av bl. a. dette

Pålitelighet . .

(Forts. fra side 5)

Det som skjedde i Norge i 1940 gir således intet grunnlag for, og langt fra noe bevis for at nøytralitetspolitikken var (og er) forkastelig. — Det som skjedde ga (og gir) — tvert i mot — en til bevis grensende erfaring for at nøytralitetspolitikk som ikke blir forsvart og/eller som ikke er ærlig ment, ble (og blir) ikke respektert.

Nøytralitet bygger på vilje og evne til å forsvare den. Mowinckels teori om å bygge forsvaret på retten til nøytralitet var (og er) det rene tøv — i vår tid, og i en uoverskuelig fremtid.

Det var denne historiske erfaring som syntes å bekrefte seg i Norge i 1940. Men norske politikere, og visstnok hele den seriøse norske presse har:

- enten ikke forstått og erkjent denne historiens tale,
- eller bevisst ignorert denne tale.

★

Med sin usannsynlig ansvarsløse politikk, satte nordmenn de skandinaviske folks

anfører så retten at den «finner bevis at det uriktige i de her omtalte opplysninger i boken har Jacobsen, med sitt kjennskap til Quisling-saken og de riktige forhold (!), med åpne øyne latt fremkomme uten rettelse i den norske utgaven.

Som nevnt kan det strides om hvorvidt det er mulig og riktig å bruke uttrykket «mobilisering» også om en innkallelse av noen få feltbataljoner, men at det også på høyeste militære hold ble sett på det som fremdeles kalles «mobilisering» med den største skepsis fremgår bl. a. av general Ruges anførsel i boken «Krigens Dagbok» (side 350):

«Noen offisiell ordre om full mobilisering gikk aldri ut. En slik ordre hadde forøvrig heller ikke på langt nær kunnet gjennomføres, slik som forholdene var.»

Hewins er altså i uhyre godt selskap når han skriver at det ikke finnes skygge av bevis for at det noensinne fant sted en virkelig mobilisering i Norge.

Og man burde kunne kreve av en rett som gir seg ut på slike vurderinger at den på sin side iallfall hadde pekt på det syn på mobiliseringen som landets forsvarssjef hadde. Ellers vil den kunne risikere at noen måler med rettens eget mål og kaller dens fremstilling historieforskning.

HORST WESSEL - -

(Forts. fra side 4)

snek seg omkring i nattens dunkle. Det hele så nærmest ut som en røverbande. På benkene i anlegget, bak trær og busker, overalt var det folk fra sturmen og ventet på ordren. Det var allerede temmelig sent. Fra en kirke i nærheten lød det flere klokkeslag, da kom plutselig en ordonans: Gjør klar!

Som ved et trylleslag kom det orden i denne sammenrystede flokk, og lydløst beveget alle seg i en bestemt retning. I en mørk gate samlet alt seg. En kort kommando og i springmarsj gikk det fremover. Vi bøyet inn i en sidegate. Også fra den annen kant stormet troppe- ne våre frem og i ett nu var vi trengt inn i det beryktede lokale. Det var fylt til treng-

nasjonale eksistens på spill i 1940. — Ved å ignorere historiens «mene tekkel», spilte, og spiller nordmenn politisk «va banque» — ikke bare med sitt eget folks liv som innsats, men også med største fare for Sverige.

Det er uforståelig at nordmenn med:

- sin politikk frem til 1905,
- sin politikk 1914—18,
- sin politikk under finnes vinterkrig i 1940,
- sin politikk fra 1905 til 1940,
- kan bebreide svenskene.
- for at de reddet sitt land og sitt folk i 1940—45 på grunnlag av svenskene egen forutsetning, vurdering og makt,
- for at svenskene har erkjent den — historisk sett — riktige erfaring og trukket den riktige konsekvens av sin nabos skjebne.

★

Den nøytralitetens utenrikspolitikk som svenskene søker å følge, og hvis ærlige intensjoner heller ikke er be- tvilt offisielt i Norge, gir svenskene den **eneste teoretisk mulige** chance til å holde land og folk utenfor neste krig i Europa, eller til å dempe de eventuelle følger av den.

De skuffelser og bekymringer som statsminister Tage Erlander har gitt uttrykk for (norsk fjernsyn) fordi hans norske kollega i årene etter 1945 (Einar Gerhardsen) brøt forhandlingene om skandinavisk nøytralitet og koordinert forsvar, — de skuffelser og bekymringer er meget forståelige, og nordmenn deler dem med ham.

Trondheim, 18. mars 1969,

Gisle Mortensen.

sel og stadig kom det flere folk inn. Motstanderen forsøkte å nå hen til telefonen. Forgjeves, for her hadde det alt lenge stått kjempestore skikkelser som holdt den besatt. Verten og de tilstedeværende kommunister var blitt bleke av skrekk og fikk ikke frem et ord. Hva skulle dette bety?

Da sprang Horst Wessel opp på det nettopp benyttede biljardbord og holdt avregning med den røde mordterror. Hans tale var en fryktelig anklage, som han slynget mot kommunistene.

«I årevis har mordkommunen terrorisert den anstendige befolkning i dette område. Vi advarer dere mot å overfalle nasjonalsosialistiske arbeidere. Vi skal ellers la dere få smake tyske arbeidsnever. Skjer det nok et overfall, så Gud nåde dere! Øye for øye og tann for tann.»

Ikke en av de tilstedeværende røde «helter» tenkte på å verge seg. De lot alt sammen skylle over seg. Så forlot sturmen lokalet og stilte opp på fortøuet i to rekker. Hundre mann forvovne skikkelser! Hele gaten var i opprør. I de opplyste vinduer sto mennesker og stirret forbauset. Det hadde de ikke holdt for mulig at nazistene våget noe slikt. Ikke et skjeldsord eller et tilrop lød, det blotte nærvær av dette kompani inngjød dem skrekk.

Stum som en truende sky marsjerte sturmen i taktfast marsj gjennom det røde Sørøsts mørke gater — samtidig anklage og advarsel. Over gatestenene drønnet marsjen av Hitlers soldater og nok engang steg et brusende Heil opp mot natt-himlen før tjenesten var slutt. Slik ble den røde terror også her brutt av Horst Wessel, og i den nærmeste tid led man ikke lenger under den.

★

Løgner kun Sekunden vinder.
Intet Sandheds Ord forsvinder.

(Henrik Wergeland)

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielg samvær. Møtetid kl. 19.30.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

For Ungdommen

(Forts. fra side 4)

såkalte «folkefronten» som visstnok skal være under oppseiling. Nå vet vi jo alle at ordet «Folket» i den kommunistiske/sosialistiske terminologi betyr kommunister/sosialister. Alle andre er jo som bekjent «folkefiender». Egentlig hører vel Garbo til disse siste, men siden han har vist en «progressiv» holdning til diverse bolsjevistiske hjertesaker i den senere tid, får han kanskje være med som «rævdilter».

Snorre d. y.

DETTE HAR VI VENTA PÅ SÅ LENGE!

I siste nr. av «Norges Forsvar», organ for Norges Forsvarsforening, omtaler en svensk oberst boken «The Montgomery Legend» av R. W. Thompson. Forfatteren skriver bl. a. om «legenden» Churchill: Jeg tror det er sant å si at mot slutten av 1941 hadde Churchill's overdådige uansvarlighet, som ofte var fascinerende, av og til tiltalende, blitt erstattet av en truende stormannsgalskap.» Det er ganske forbausende å se en engelskmann konstatere dette. Når skal vi oppleve at den offisielle norske glorifisering av Churchill og andre allierte folke-mordere vil vike plassen for en mer objektiv kritikk.

Snorre d. y.

VEST-TYSK ANERKJENNELSE AV DDR?

Problemet med å få gjenforenet Tyskland har vært like aktuelt helt siden stormaktene delte landet mellom seg. Man kan trygt si at dette er Europas problem nummer EN, offisielt. En kjensgjerning er det at det er bare tyskerne selv som virkelig ønsker et gjenforenet rike. De andre landene, først og fremst England, vil ikke legge to pinner i kors for å påskynde utviklingen, da de ser sin «lederposisjon» i Europa truet hvis den tyske nasjon igjen ble ett rike.

Hvilken stilling dagens supermakter inntar til gjenforeningen er vel kjent. Ingen av disse vil oppgi sin kontroll over okkupasjonssonene, i frykt for at maktballansen skal bli forrykket. Riktignok har Nixon uttalt at han vil støtte tyskerne i deres gjenforeningsbestrebelse, men at noe i det hele tatt blir gjort fra USA's side for å påskynde prosessen i riktig retning, er ytterst tvilsomt.

Bundesrepublikken selv har drevet en noe skiftende politikk overfor øst-statene. Denne har variert fra Adenauers isolasjonistiske holdning, til Brandt/Kiesingers mere aktive.

MORDET PÅ KAJ MUNK

Vi har selv hatt den glede å møte Kaj Munk og derfor interesserer det oss ekstra sterkt for hvis regning han egentlig ble myrdet. I danske aviser er dette blitt frisket opp igjen på 25 årsdagen for mordet. Men det er bare vår kollega REVISION — der betegnende nok er blitt ut-satt for trykkeriboikott — som reiser det naturlige spørsmål: Hvorfor ble arrangøren av mordet på Kaj Munk og også deltager i det, den tyske agent Söhnlei, løslatt så godt som uten straff? Det er jo uomtvistelig at det i banden som myrdet presten var ialfall en som sto i begge de krigførende makters tjeneste. REVISION bemerker ellers at «Iøvrigt var Kaj Munk med alle sine dyder en underlig splittet person, snart vildt begeistret for Hitler, hvis jødepolitikk han

Denne problemstilling var det DNS's gjest, Wolfgang Schütz, tok for seg i Kroa for en tid siden.

Schütz er leder for «Kuratorium Unteilbares Deutschland» som arbeider for tysk gjenforening. Den samme mann er også leder for vest-tyske flyktningeorganisasjoner.

Man blir faktisk noe forbauset over å høre at Schütz er leder for disse organisasjoner, da de representerer det såkalte «hårde» syn på gjenforeningsspørsmålet, mens Schütz er talsmann for den reformistiske linje innen tysk øst-politikk.

Denne tendens kom også klart til uttrykk i hans foredrag. Schütz gikk åpent inn for å anerkjenne Oder-Neisse-linjen som et fremtidig samlet Tysklands østgrense. Likeledes hevdet han at Vest-Tyskland faktisk må gå til de jure anerkjennelse av Øst-Tyskland «som et steg på veien til gjenforening».

Vi ble ikke synderlig forbauset over å høre slike uttalelser fra en innbudt tysk foredragsholder i DNS. Hvis ikke Wolfgang Schütz hadde vært den liberalist han er, ville han selvfølgelig ikke blitt bedt om å holde foredrag for norske studenter over dette emne. Men på den annen side er det ikke noe annet å gjøre enn å beklage at slike uttalelser kommer fra en som står i spissen for organisasjoner hvis primære oppgave er å arbeide for et «Unteilbares Deutschland».

billig, snart det modsatte. Kort før mordet var Kaj Munk (i et foredrag i Skjern mindre enn to måneder før han ble drept.) inde på tanken om forræderi fra regjeringens og folketingets side.»

*

SISTE TYSKE VITS

En attasje ved den tyske legasjon i Moskva sitter på en restaurant sammen med en russer. Under måltidet roper han på kelneren og besværer seg: «De har bragt meg tre wienerschnitzler. To var møre og saftige, men den tredje kan jeg ikke skjære over!» — «Det er ikke noe rart», svarer kelneren, «for det er den med mikrofonen i.»

*

NATO OG HELLAS

Mens alle norske politikere hyler mot oberstene i Hellas avholder det NATO man tilhører øvelser i det samme Hellas. «Olympic-Express» er navnet på den NATO-øvelse som avholdes i tiden 27.

DET VESTLIGE ...

(Forts. fra side 4.)

kommet så langt at man i de psykiatriske sykehusene begynner å skimte konturene av ennå en ny gruppe pasienter, nemlig venstreradikalere som ikke godtar dette samfunnet eller ikke «går ute i samfunnet».

Det faktum at vi får så mange nye situasjoner kan ikke bare avfeies med at man nå er blitt så meget mer observant når det gjelder mennesker med handicap, det er like meget et produkt av tiden og systemet.

Det er idag knapt en familie som ikke har en med handicap i sin midte eller i sin nærmeste omgangskrets. Norge er i likhet med de andre skandinaviske samfunn, Nederland og England et stabilt demokrati i vekst. Likevel finnes det megen elendighet iblant oss. Ungdomskriminaliteten øker, antallet uteliggere øker. Har demokratiet overlevet seg selv, ja endog spilt falitt?

Tro ikke fordi jeg sier dette at jeg er tilhenger av revolusjon. Skal jeg være helt ærlig tror jeg ikke det kommer noe godt ut av den ortodokse sosialisme. På den annen side vil jeg si at den kommunistiske stat hverken er bedre eller dårligere enn

mai til 16. juni under innsats av mobile landstridskretter fra den europeiske NATO-kommando i Nord-Hellas. Det skal bringes på det rene hvor hurtig «NATO-brannkorpset» kan bli satt inn på NATO's sørflanke. I samarbeid med greske luft- og landstridskretter skal det også gjennomføres landingsoperasjoner av amfibiske enheter. De deltagende flystridskretter starter delvis fra hangarskip.

*

BISETNING MED KRUTT I

I et radioprogram hvor lytterne kunne delta pr. telefon, benyttet en av de amerikanske nasjonal-sosialistene anledningen til å foreslå at Rudolf Hess burde løslates. Men det var bare i en bisetning, forteller vår kilde, for programmet handlet egentlig om noe annet. I de følgende minutter meldte det seg så mange likesinnede som erklærte seg enige, at en lokal rabbi i full fortørnelse ringte opp og begynte rasende å legge ut om de 6 millioner. Vi har nok merket denne tendensen her hjemme også, hvordan et mer eller mindre løsrevet «nazi-argument» i parentes er tilstrekkelig til å dominere hele resten av diskusjonen eller programmet. Så interessen er da til både å ta og føle på.

*

KONGELIG KRIG?

Kong Hussein av Jordan har skrevet en bok om Seks-dagers-krigen og dermed gitt sitt bidrag til den haugen av litteratur som allerede foreligger omkring dette judo-arabiske intermezzo. At en slik bok fra pennen til en som deltok på den fordømte siden av fronten skal utkomme i Norge, er neppe sannsynlig — men den skal ialfall gis ut i England etter hva

vårt eget gamle demokrati. Jeg tror vi må søke etter et tredje alternativ. Det eksisterer kanskje ikke idag, men vil helt sikkert vokse seg frem i løpet av de nærmeste 2-3 generasjoner. Det vi må gjøre er å satse enda mer på ungdommen og vise den enda mer tillit. Det nye må selv få finne sin form. Går vi først med liv og glød inn for et dynamisk samfunn vil et systemskifte med tiden gi seg selv. Eller hva mener leserne?

Sven W. Opsahl.

vi erfarer. Boken er både objektiv og ærlig, forteller vår kilde og det tviler vi nok ikke på. Tittelen er allerede fastsatt, den blir «Min krig med Israel». Når man tar den avgjorte oppfatning hos alle arabere i betraktning om at Israel er den hovedansvarlige for urolighetene i Midtøsten, synes tittelvalget som litt av en innrømmelse fra kong Husseins side. Men tenker man på den britiske pressetradisjon som konsekvent bruker uttrykkene Hitlers krig og Tyskerkrigen istedenfor de vedtatte betegnelser, blir det hele mindre merkverdig. At forleggeren heter Peter Own, og er jøde (om vi tør si det), legger bare ytterligere et moment til forståelsen.

*

MED MAOS TANKER MOT NORSK LOV

«Jeg ser det som min forbannede plikt å bryte norsk lov», uttaler Trond Øgrim som er sjefideolog i SUF. Dette er jo litt av en erklæring, men vi har ikke hørt om noen granskningskomité eller aksjon forøvrig mot denne venstreforvridde oppvigler eller noen av hans sammensvorne. Det anses med andre ord tydeligvis for både legalt og anstendig når disse marxistiske hyener går til angrep på det demokratiske statskadaver med alt de har av mao-kinesiske fiksfakserier, mens bare antydninger om at danske høyre-radikalere som vil besvare vold med vold til forsvar av samfunnet også har kontakter i Norge utløser de voldsomme overskrifter i — ja, De gjettet riktig: DAGBLADET.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgiro nr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri